

# Розділ 1

## Я ЗМІНИЛАСЯ

Тепер книжки більше не зачаровують мене. Раніше як було: коли мала настрій у стилі фанк або безглуздо бовталася між просто сумним і божевільним станом, то могла схопити навмання будь-яку з улюблених книжок, що стояли на полиці, влаштуватися з нею в затишному рожевому кріслі й читати. І ось уже на третьому, найпізніше на четвертому розділі я починала почуватися набагато краще.

Утім, у наш час книжки — це не що інше, як просто букви, складені у правильно написані слова, упорядковані в грамотні речення та структуровані абзаци в розділах за певними темами. Вони вже не чарівні й не захоплюють.

Колись я працювала в бібліотеці, тому мої книжки і вдома розташовані за жанрами. Поки не почала їх роздавати, полиця з сучасними любовними романами була найбільша. Мій улюблений на всі часи роман — «Кекси й поцілунки»<sup>1</sup>.

<sup>1</sup> Напевно, ідеться про роман Гайді Гарет «Кекси й поцілунки» (*Cupcakes & Kisses*) (тут і далі прим. перекладача).

Я беру його зі своєї полиці й гортаю, ніби востаннє насолоджуючись чарівністю книжки. Найкраща сцена в ній — коли серйозний шеф-кухар і сексуальна задумлива кухарка з таємничим минулим влаштовують на кухні бійку стравами. Зрештою вони обидва вимазані в борошно та глазур. У книжці багато поцілунків, є й цікава гра слів, пов'язаних з їжею. Ось, наприклад:

*Соковиті вуста*

*Попка, немов солодкі булочки*

*Липкі очі*

Ще пів року тому любовна сцена розчулила б мене. (Бачите, що зі мною коїться?)

Та насправді нічого особливого.

Оскільки самі слова не змінилися з останнього разу, коли я їх читала, тож мушу визнати, що проблема не в книжці.

Проблема в мені.

Я закриваю «Кекси й поцілунки» і кладу її на стос книжок, яких збираюся позбутись. Завтра остання поїздка до бібліотеки, і всі мої любовні романи зникнуть.

Щойно починаю складати їх у рюкзак, до моєї кімнати зазирає мама. Її очі здійснюють навколосвітню подорож від мого обличчя до вежі книжок, потім до чотирьох порожніх рядів на полиці й аж тоді назад до мого обличчя.

Мама насуплює брови і, здається, щось хоче зауважити, але натомість простягає до мене телефон і каже:

— Це твій батько.

Я так сильно хитаю головою, що волосся спадає на обличчя.

Мама знову простягає телефон:

— Візьми слухавку. Бери, — ворушить вона губами.

— Ні, ні, ні, — так само беззвучно відповідаю я.

Я ніколи не бачила, як сперечаються два міми, але, мабуть, це мало б такий вигляд.

Мама відступає. У мене з'являється достатньо місця, щоб шмигнути повз неї й вибігти з кімнати. Вихором мчусь нашим маленьким коридором і замикаюся у ванній кімнаті.

Неминучий мамин стукіт у двері чутно вже за десять секунд.

Я повільно відчиняю двері.

Мама дивиться на мене й зітхає.

Я зітхаю у відповідь.

Наше спілкування зазвичай сповнене таких вибухів гніву. З її боку — розчарування, страждання, обурення, роздратування та фрустрація.

З мого — розгубленість.

— Іветта Антуанетта Томас, — нервується вона. — Як довго ви збираєтеся продовжувати це?

Відповідь на її запитання — і, думаю, правдива відповідь — «Завжди».

Я завжди сердитимусь на тата. Краще було б спитати, чому вона на нього не сердиться.

Мама кладе телефон у кишеню фартуха. На чолі в неї борошно, а ще сліди борошна в її короткій африканській зачісці — його зовсім трохи, але здається, що мама раптом посивіла.

— Ти знову віддаєш книжки? — питає вона.

Я киваю.

— А ти ж їх колись любила, — мама дивується.

З того, як вона це говорить, можна подумати, що я їх спалюю, а не дарую бібліотеці.

Ми зустрічаємося поглядами. Цієї миті я відчуваю, що, мабуть, час настав. Якщо мама хоче поговорити про те, що я роздаю свої книжки, то, може, вона готова обговорити щось справді важливе, наприклад тата й розлучення, а також те, як весь цей час ми живемо.

— Мамо... — починаю я.

Але вона відводить погляд, витирає руки об поділ фартуха й перебиває мене.

— Ми з Данікою готуватимемо тістечка, — каже мама. — Спускайся й допоможи нам.

Випікання — це її нове захоплення. Вона почала випікати того дня, коли тато виїхав з нашого старого будинку, і відтоді не зупиняється. Якщо мама не на чергуванні в лікарні, вона випікає.

— Я сьогодні зустрічаюся з Мартіном, Софі та Кессіді. Ми починаємо планувати нашу подорож.

— Останнім часом ти більше часу проводиш десь-інде, ніж удома, — ображається вона.

Я ніколи не знаю, як реагувати, коли мама говорить щось таке. Це не запитання й не звинувачення, але насправді є трохи й того, й іншого. Замість відповіді дивлюся на її фартух. На ньому написано «Поцілуй кухаря!» і намальовано дві величезні червоні губи, що цьомкають.

Це правда: останнім часом я мало буваю вдома. Думка про те, що наступні кілька годин маю провести на кухні з мамою та сестрою Данікою, наповнює мене не те щоб відчаєм, але чимось дуже близьким до нього. Даніка буде одягнена ідеально для цього випадку: фартух у вінтажному стилі та кухарський ковпак на її пишній африканській зачісці. Даніка розповідатиме про свого хлопця, від якого в захваті. Мама переказуватиме страшні історії, що стаються у відділенні невідкладної допомоги, і наполягатиме на тому, щоб увімкнути музику регі — щось зі старого на зразок Пітера Тоша або Джиммі Кліфа. Або якщо Даніка наполягатиме, вони слухатимуть трип-хоп<sup>1</sup>, поки сестра все це зніматиме для соціальних мереж. Вони обидві вдаватимуть, що з нашою родиною все гаразд.

Але ж не все гаразд.

<sup>1</sup> Трип-хоп — музична течія середини 1990-х років, повільна електронна музика.

Мама знову зітхає і тре чоло. На ньому залишається борошняний слід.

— Борошно, — кажу я й тягнуся, щоб витерти його. Вона ухиляється.

— Облиш. Усе одно забрудниться.

Мама походить з Ямайки. У чотирнадцять переїхала сюди з бабусею та дідусем. Ямайський акценту неї з'являється лише тоді, коли мама нервує або засмучується. Зараз її акцент незначний, але він усе-таки є.

Мама розвертається і спускається вниз.

Одягаючись, намагаюся не думати про нашу маленьку суперечку, але зрештою все одно про неї думаю. Чому мама так засмутилася через те, що я збираюся віддати решту своїх улюблених книжок? Ніби вона розчарувалася в мені, що я вже не та, якою була торік.

Звісно, я змінилася. А як інакше? Чи могло на мене не вплинути розлучення батьків? Здається, воно не вплинуло на маму та Даніку. Якби я тільки могла безтурботно випікати разом із ними! Якби я могла знову стати тією дівчинкою, яка щиро вважала, що батьки, особливо тато, не можуть чинити неправильно. Бути дівчинкою, яка мріяла про кохання, подібне до їхнього. Раніше я вірила у щасливе кохання «на віки», бо саме воно було в батьків.

Я хочу повернутися в ті часи, коли не знала всього, що знаю тепер. Однак ви не можете раптом «не знати» того, що вже знаєте.

Я не можу не знати, що тато зраджував маму.

Я не можу не знати, що він залишив нас усіх заради іншої жінки. Мама сумує за тією мною, яка раніше любила ці книжки. Я теж за нею сумую.

# Розділ 2

## УЛЮБЛЕНІ (В МИНУЛОМУ) ЛІТЕРАТУРНІ ЖАНРИ ТА ПОНЯТТЯ

### Сучасні теми

1. «Вороги закоханих» (*Enemies to Lovers*) — одвічне запитання: уб'ють вони одне одного чи цілуватимуть? Жартую. Звісно, вони збираються цілуватись.

2. «Любовний трикутник» (*Love Triangle*) — зазвичай усі ненавидять любовні трикутники, але насправді вони дуже корисні. Існують вони для того, щоб головний герой міг вибирати між різними версіями себе: між тим, ким був раніше, і тим, ким хоче стати. Примітка: якщо вам колись доведеться вибирати між вампіром та перевертнем, вибирайте вампіра. Дивіться № 1 у списку нижче, щоб дізнатися більше про те, чому слід вибрати вампіра.

3. «Другий шанс» (*Second Chance*) — зараз я усвідомлюю, що це найбезглуздіший вираз. Якщо хтось завдасть вам болю, то навіщо давати можливість йому зробити це ще раз?

### Паранормальні істоти

1. Вампіри: сексуальні й будуть любити вас довіку.
2. Янголи: супроводжуватимуть вас завжди; вони мають крила, якими обгорнуть вас і захистять.
3. Перевертні: здебільшого це ягуари та леопарди, але можуть бути й інші представники великої родини котячих. Якось я читала про динозаврів-перевертнів: ті-рексів, птеранодонів, апатозаврів тощо. Вони й справді такі жахливі, як ви собі уявляєте.